

ARGANG XVIII

WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DE

Calle Frisk.

Det var ett nära nog lustigt namn på den, som legat sjuk en 22 års tid! Och då folk bort ifrån socken- kassen så till hvarandra på kyrk- bänken om söndagsmorgn: "Efter gud- tjänsten kommer jag mig allt i till den sjuke Frisk", så låt det nästan som spektakel i munnen på dem.

Hela socknen kände förstås Calle Frisk. De flesta af dem, som nu vo- ro medelålders män och kvinnor, hade han lärt att läsa i bok. För se, innan han föll från apeln i skolgårdst- äppan och skadade ryggen, hade han varit socknens skollärare i många herrans år.

Friskens var nu närmare de sjuttio. Stugan, där han bodde — Hulet bet- et till stället — låg väl till, nä- ra både handelsboden, kyrkan och prästgården. Det var egentligen sy- ster hans, som räddade om stugan, men det räknade hon inte så nog, som vil var. Hon var änka och barn- lös, och så tog hon Calle till sig, då han legat ett par år på lasaret och det blifvit tydligt klart för hvarandra människas, såväl som för doktorn, att ingen förbättring var att vänta. Calle Frisk var och förblet en krymping, som hela sitt lif måste hålla sig i. Ingen skall tro, att Friskens behöf- de lida nöd. Först och främst hade han pension af socknen. Det dröjde visserligen fyra år, innan den frågan fick sin lösning, men så beslöts ock- så att han skulle uppbära 24 kronor årligen, med anledning af den goda och trogna tjänst han under hundra- dagars utöfning som en rätt barnlä- rare.

Detta kvartalvis uppburna under- håll var visserligen Friskens enda kontanta inkomst, men system — Lik-Lena kallad — hade sina femtio- öre för hvarvenda sänne lik hon syv- te, och det gjorde sitt till att öka den gemensamma kassan. Och när det vil- le sig så väl, att det blef bättre lik i socknen, så vankades det sjuttiofem- öre — förutom trakteringen förstås.

För födan hade aldrig Friskens be- höft göra sig några bekymmer. Ty under alla dessa sjukdomsåren hade det dagliga brödet på många gånger underligt varit och sitt färgigt vägt till Hulet.

Det var nu så, att om de haft ysta- gilla eller annat kalas i prästgården, så kunde prostinnan kallas efter litet af godsakerna dit ner. Och om näm- nandens brunnsöga eller hvitvissa halvfat, så glömde inte nämndemans- moran att skicka en tallrik frukost. Var det kristning hos handelsmän- nens eller bröllop i någon af gårdar- na, var det slakt hos kloakarens — och tänkte hvar och en på, att Fri- skens skulle ha en smula med af godsakerna.

Den som kunde gick helst själf sitt ärenden till Hulet. För se, det var en ledsam sjukvagn att sitta sig ned vid denna. Bättre humor och roligare infall fanns ingen sjuk som hade, det vore alla eniga om. Det var rent förunderligt, hur glad han kunde ta attfärd. Många kommo ned- tyngda, fortvællade med bitterhet i sinnet i till honom, men ingen gick så väg utan att se en smula blidare på sin nästa och ljusare på lifvet i sin helhet.

Friskens hade ett så godt förstånd, sådes det. Hårdt menad, att han hade vetit, att tåga med hvad folk sa, de honom i förvåning. Men han ha- de större vetit än så: han tog också med mindre viktigare saker.

Det var nu alls ingenting ovanligt, att han så där en sex sju gånger kunde få meddelande om, att följ- ningen hos Lars i Flatbult brutit benet, eller att hon Brita i Nygård fått tvil- lingar. Men tror någon, att han med ett ord eller en liden lades om, att han hört det fört! Visst inte. Så klok var Friskens, att han begrep, att det inte kunde vara trefligt för den, som kanske gått ett långt stycke vä- g för att tala om nyheten, att till af- soppad med: Ja, det är nu ejunde- ängen, som jag hör den där pascha- san.

Då prostens länge, granns som fri- att till patröns dotter på Backa och fått ja, så kom han samma kväll omhändertalande och glad och anför- trödd till Friskens. Och på pa- tröns på Backa dotter gifvit sitt ja, så gjorde hon sig nästa dag ärenden med ett tjug ågg och öppnade sitt unga, glada hjärta för den gamle. Kom så endera dagen prostens själf och berättade om sonens examen och med en blinkning i ena ögat half- brisvande förordade bemägenheten om förföringen, så visste inte Friskens den afflämsta aning om saken.

Nu skall ingen tro, att inte Friskens hade sitt kors och sine bördor att bära, han som andra. För det första, hade han ju sjukdomsbördan. För- underligt nog kommo inte pilgrarna om natten. Då sof han tämligen lugnt och godt. Men om dagen led han mycket af värk i ryggen och lemmar- na. När då någon kom och pratade bort en stund, så hade han lättare att bära pilgrarna.

En grisauktion i fa- fallen.

När det, som förhållandet varit i år, är höga fläskpriser plågar det all- tid vara ett sju sakernas ref efter smågrisar. Gubbarna rädda om hvar- andra och bjuda öfver hvarandra på de små svinbarnen, så att det är rent grymt. Och ett grymtande och ry- tande är det så gamle farbror kan skena vid alla sådana affärer. Knap- past har med en stackars sugga kommit fram med en kull vålskapade små rotare förrän gubbarna skockas om- kring stugan och tvinga åt sig de bästa i kullen. Och inte kan man komma i ett kalas eller på kyrkobacken utan det göres grisaffärer alldeles villt.

Jag skall tala om en grisauktion i Fafällen, där det för resten gick tämligen muntert och benträligt till väga. Det var så, att Noak i Fafällen, som är en smula professional gris- handlare fått ett par kullar skäns- grisar öfver, och när han fick höra hurdan ref det var efter ussarna hemma beslot han sig för att hålla auktion på dem. Nu är det ju visser- ligen så i svenska lagen, att spiritu- osa ej får serveras vid auktionstill- fallen utan särskilda rättigheter, men knepen att kringgå vår svenska lag i den delen, såväl som många andra, äro ganska många och sofra. Noak svek sig undan längan på det viset, att han bad sin näbo, som bodde all- les intill, hja kullarna på gator, så kunde de inte falla honom för det, och hja får man ju. Hvaran det begär sig att innan auktionen öppnades gub- barna voro tämligen snusiga.

Nu är det ju så, att på grisauktion- ner djuren först skolas beskådas och angeläras och hvar och en koplsten går garna följt in i kätten ett tag och märker ut sina djur något sämre. Nå- väl, det blef ett väldigt larm i kät- ten i Fafällen och ett spektakel utan all ände. Eskil i Hulet och Johan i Skamlösa roko ihop i den bland grä- sarna om hvem som skulle ha före- trädarskatten till en galgräs. Rätt som det var brukade de ihop och slog så flamsorna ryde om dem inne i kätten.

— Ja märkte gulten först, om ja så ska lägga te och beidra på sjelen, rot Eskil.

— Ja, men höll inte ja honom i bakskanken å kände rätt ass han hade anlag te aie å synade in för min del, skrek Johan.

— I behöfver inga grisar, farbro, grina de en annan, för I å ju svin själva.

— Håll du din use å snusiga käft, gormade Eskil, för ass du vore infor- vin å brö så ska ja ha galten.

— Du ska så snedt i hellsotte häller, tyckte Johan.

— Då å ja som bestämmer då, lit Eskil myndigt.

— Men då å bara säkre å kände köpare, som få kredit, grina de Johan försmäddigt.

Hans kors var system. Lik-Lena var af ett underligt lynne, och med åren hade utbildat sig hos henne en maktig svartsjuka, gentemot dem, som togo sig af brodern. All den till- gifvenhet och omsorg, som visades honom, tog Lena för kritik och miss- tröende mot henne själf.

— Trodde de inte att hon lagade så, att mat fanns i huset? Trodde inte prostinnan att hon kunde läsa innan till ur evangelieboken om son- da'n för Friskens, bara hon fick rätt på glasögonen, som nu vore borta på andra året? Trodde inte nämndemans- moran att hon ställde med sängklä- derna hansas, eftersom hon en dag kom släpandes med en hel dumbol- ster?

Den ende, för hvilken Lena hyste en respektfull vördnad, var prosten. Hon lefde nämligen i den tron, att det var hans fulla plikt och rättighet att, när han så behagade, utse en ny likvepserska för socknen. Alldeles som vore hon innehafvare af ett of- ficiellt ämbete som tilldelats henne, men som också kunde bli henne från- taget.

Om prostens såg en skugga på sin gamle väns, Friskens, ansikte, så kunde han i de allra flesta fall vara viss om att Lena gjort lifvet surt för honom under dagens lopp. Och utan att säga något därom till den sjuke, gaf han Lena vid afskedet därute i kökskammaren ett förmaningens ord. Och detta hjälpte då en tid bortåt.

Då det led mot slutet af det tjugo- andra året af sjukdomstiden, somna- de Friskens i för alltid. Tackom mot Gud och människor, möd, tillig och glad förfärlig han in i det sista. Med knäppta händer och fjärrskådan- de blick låg han där stilla, då pro- sten kom. Han brisvade med mod: Får — Lena — — behålla — — — pensionen?

— Det får hon! — svarade prosten klart och bestämdt.

Ett lust leende lyste upp gamle Friskens drag — och därpå drog han sin sista suck.

Nutidens åldringar. Ett grönogdt odjur.

En hel rad af stora män ha utfor- sina mäst betydande verk först efter sitt 60:e lefnadsår. Så uppmärksa- det Lord Strathcona sitt rykte och sin framstående ställning först vid 75 år. Den bekante skalden William de Morgan skref sina första noveller vid 65 år. Pierpont Morgan uppgjorde vid samma ålder planen till sitt ko- lossala finansföretag. Chamberlain uppträdde vid 65 års ålder för tariff- reformen. Lord Roberts var redan nä- ra 70 år, när han i de yngre genera- lernas ställe kallades till Sydafrika för att förskaffa de engelska vapen- segern. "Hade jag dött i en ålder af 70 år", sade Gladstone, "hade hälften af mitt lifsvärk förblifvit ogjort."

I England har uttänkt en ännu i- ke förverkligad plan att grunda en ny tidskrift, som skulle heta "Den gamle mannen". Det för tidskriften samlade materialet utgöres till stor del af bidrag från framstående gamla män, bland dem Mark Twain, hvars uppsatser "Ålderdomen" torde vara ett af de sista verk den store humori- stens fullbordade.

"Jag är en gammal man", skref han, "så gammal, att tanken därpå, att jag skulle kunna bli så gammal som jag nu är, förr skulle ha fyllt mig med förundran. Nu synes det mig alls icke underligt längre. Jag vet i- ke att jag har någon känsla af min ålder om icke afund. Det är egentli- gen rätt trefligt att säga, att jag, som kan skryta med att verkligen ha le- vat 70 år, d. v. s. med doktors och min familjs hjälp, att jag skulle ha lust efter andras år. Men det är så, och grunden därtill är den, att andra, eluru jag själf skryter med min ålder, äro så mycket äldre, att jag fö- rekommer mig följligt". Mark Twain talar därpå om Methusalem och om den gamle Parr, som blef 152 år gammal, och menar att den höga ål- dern för en man, som ej leste ut- märkt sig, är det bästa tillfället att bli ryktbar.

Minde skeptiska äro den bekante uppfinnaren sir Hiram Maxims utta- landen: "Det är ett misstag", skrif- ver 70-åringen, "om man anser mig vara gammal. Det är jag alldeles icke. Jag vill dock medgifva, att flertalet af de personer som äro födda år 1840, äro så gamla. Det är också alldeles riktigt, att jag nu lefvat i 70 år, att jag varit sakunnigas åsikt, om jag varit duktig att dricka och röka, nu måste vara minst 90 år gam- mal. Men jag har haft så mycket att göra i hela mitt lif, att jag icke haft någon tid till att bli gammal."

Sir Frederick Young, grundaren af det engelska kolonialinstitutet, för- klarade 93 år gammal, att han hopa- ades ännu upplevra märkvärdiga och underbara saker. Den framstående latinaren professor Mayor är vid 85 års ålder midt uppe i stort anlagda arbeten: "Jag läser hela dagen i än- da. Mina ögon bli icke trötta äfven vid det finaste trev, min hörsel är ännu skarp. Jag läser högt 5 å 6 tim- mar om dagen, en öfning som jag med Plinius, Celsus och John Wesley till- skrifver ett gynnsamt inflytande på min hälsa". De engelska målarnes döven, som uppmådde det 74-å- rige arbetande ända till sin död med full kraft. Den store engelske författaren Thomas Hardy, som fyllt 70 år, kün- ner sig i en helt ny fas af sin utvek- ling och arbetar på ett verk, som är alldeles olika hans föregående arbe- ten. Den äldste levande indianen är höfdingen Wolfrobe, som fyllt sitt 100:e år. Hemligheten af sitt lif sam- manfattar han i orden: "Levda godt, men icke allt för godt, det är allt". Åran att vara den äldste mannen i världen tillkommer enligt noggranna- ste efterforskningar förre läraren An- ton Steinaecker i Pestrau i Steier- mark, som är 107 år gammal. Han såg Napoleon I rida i spetsen för sin trupper. Hans föda består nästan uteslutande af mjölk.

"Hon litar på mig".

Den berömda engelske generalen William Napier mötte en dag på en spårtur utåt landet en liten flicka, som stod och grät framför en kruka, som gällt i bitar under det hon var på väg hem efter att ha burit midags- mat till sin med åkerbrädd sysselsat- te far. "Ni kan kanske sätta ihop den- gen, kan ni inte det?" frågade den lilla generalen med barnslig tillit.

Generalen förklarade, att det var omöjligt, men i stället kunde han ge henne en slant att köpa en ny kruka. För då han emellertid gräde i sina fickor, visade det sig, att han var all- deles utan pengar — inte ett enda öre kunde han leta fram. Han lofva- de då flickan att, om hon ville, så skulle han på samma plats och på de pen- gar med sig. Barnet nick till tack, tor- dade sina tårar och begaf sig trötad hem.

Nästa förmiddag, då generalen just stod i begrepp att upprokka sin lilla nyförvärfade väninna, fick han ett brev som inbjöd honom på middag till en högtstående person, hvilken han länge önskat få träffa. Han stod en- liten stund tvilad och tänkte efter, om han kunde hinna med att upp- söka flickan innan han gick på midd- gen. Men då det blef klart för hon, att detta var omöjligt på grund af den långa vägen till mötesplatsen, satte han sig ned och skref som svar på brevet, att han tyvärr ej kunde mottaga inbjudningen samt omtalade orsaken därtill. "Jag kan ej narra den lilla, ty hon litar på mig", hette det i brevet.

Den författare, som berättar denna lilla anekdot, tillfogar, att den tydligt förklarar, hvarför Napier var en af de populäraste krigare England nå- gonsin haft. Han handlade alltid ef- ter principen: en man, ett ord, ord ett ord.

Hvarför? — Jag har hört, att du har köpt dig en velociped? sade han, då de snto och sågo ut öfver par- ken.

— Ja, svarade flickan.

— Kontant, eller på afbetalning?

— Tjugufem kronor i månaden, sa- de flickan.

Då de sedan öfvergingo till att ta- la om sin unga kärlek och om sitt fö- restående giftermål, uttalade den un- ge mannen den åsikten, att de inte borde gifva sig ännu på ett år. Flie- kan kunde inte begripa hvarför.

Höjden af glömska. Den bekante professorn — Det är tre saker jag har svårt att komma ihåg. Det ena är årtal, det andra är namn, och det tredje — det tredje — ja, det har jag glömt.

Fråga och svar. — Hvarför dugar bästen ej till skräddare?

— Han äter upp fodret och trampar på sömmen.

Nutidens åldringar. Ett grönogdt odjur.

En hel rad af stora män ha utfor- sina mäst betydande verk först efter sitt 60:e lefnadsår. Så uppmärksa- det Lord Strathcona sitt rykte och sin framstående ställning först vid 75 år. Den bekante skalden William de Morgan skref sina första noveller vid 65 år. Pierpont Morgan uppgjorde vid samma ålder planen till sitt ko- lossala finansföretag. Chamberlain uppträdde vid 65 års ålder för tariff- reformen. Lord Roberts var redan nä- ra 70 år, när han i de yngre genera- lernas ställe kallades till Sydafrika för att förskaffa de engelska vapen- segern. "Hade jag dött i en ålder af 70 år", sade Gladstone, "hade hälften af mitt lifsvärk förblifvit ogjort."

I England har uttänkt en ännu i- ke förverkligad plan att grunda en ny tidskrift, som skulle heta "Den gamle mannen". Det för tidskriften samlade materialet utgöres till stor del af bidrag från framstående gamla män, bland dem Mark Twain, hvars uppsatser "Ålderdomen" torde vara ett af de sista verk den store humori- stens fullbordade.

"Jag är en gammal man", skref han, "så gammal, att tanken därpå, att jag skulle kunna bli så gammal som jag nu är, förr skulle ha fyllt mig med förundran. Nu synes det mig alls icke underligt längre. Jag vet i- ke att jag har någon känsla af min ålder om icke afund. Det är egentli- gen rätt trefligt att säga, att jag, som kan skryta med att verkligen ha le- vat 70 år, d. v. s. med doktors och min familjs hjälp, att jag skulle ha lust efter andras år. Men det är så, och grunden därtill är den, att andra, eluru jag själf skryter med min ålder, äro så mycket äldre, att jag fö- rekommer mig följligt". Mark Twain talar därpå om Methusalem och om den gamle Parr, som blef 152 år gammal, och menar att den höga ål- dern för en man, som ej leste ut- märkt sig, är det bästa tillfället att bli ryktbar.

Minde skeptiska äro den bekante uppfinnaren sir Hiram Maxims utta- landen: "Det är ett misstag", skrif- ver 70-åringen, "om man anser mig vara gammal. Det är jag alldeles icke. Jag vill dock medgifva, att flertalet af de personer som äro födda år 1840, äro så gamla. Det är också alldeles riktigt, att jag nu lefvat i 70 år, att jag varit sakunnigas åsikt, om jag varit duktig att dricka och röka, nu måste vara minst 90 år gam- mal. Men jag har haft så mycket att göra i hela mitt lif, att jag icke haft någon tid till att bli gammal."

Sir Frederick Young, grundaren af det engelska kolonialinstitutet, för- klarade 93 år gammal, att han hopa- ades ännu upplevra märkvärdiga och underbara saker. Den framstående latinaren professor Mayor är vid 85 års ålder midt uppe i stort anlagda arbeten: "Jag läser hela dagen i än- da. Mina ögon bli icke trötta äfven vid det finaste trev, min hörsel är ännu skarp. Jag läser högt 5 å 6 tim- mar om dagen, en öfning som jag med Plinius, Celsus och John Wesley till- skrifver ett gynnsamt inflytande på min hälsa". De engelska målarnes döven, som uppmådde det 74-å- rige arbetande ända till sin död med full kraft. Den store engelske författaren Thomas Hardy, som fyllt 70 år, kün- ner sig i en helt ny fas af sin utvek- ling och arbetar på ett verk, som är alldeles olika hans föregående arbe- ten. Den äldste levande indianen är höfdingen Wolfrobe, som fyllt sitt 100:e år. Hemligheten af sitt lif sam- manfattar han i orden: "Levda godt, men icke allt för godt, det är allt". Åran att vara den äldste mannen i världen tillkommer enligt noggranna- ste efterforskningar förre läraren An- ton Steinaecker i Pestrau i Steier- mark, som är 107 år gammal. Han såg Napoleon I rida i spetsen för sin trupper. Hans föda består nästan uteslutande af mjölk.

"Hon litar på mig".

Den berömda engelske generalen William Napier mötte en dag på en spårtur utåt landet en liten flicka, som stod och grät framför en kruka, som gällt i bitar under det hon var på väg hem efter att ha burit midags- mat till sin med åkerbrädd sysselsat- te far. "Ni kan kanske sätta ihop den- gen, kan ni inte det?" frågade den lilla generalen med barnslig tillit.

Generalen förklarade, att det var omöjligt, men i stället kunde han ge henne en slant att köpa en ny kruka. För då han emellertid gräde i sina fickor, visade det sig, att han var all- deles utan pengar — inte ett enda öre kunde han leta fram. Han lofva- de då flickan att, om hon ville, så skulle han på samma plats och på de pen- gar med sig. Barnet nick till tack, tor- dade sina tårar och begaf sig trötad hem.

Nästa förmiddag, då generalen just stod i begrepp att upprokka sin lilla nyförvärfade väninna, fick han ett brev som inbjöd honom på middag till en högtstående person, hvilken han länge önskat få träffa. Han stod en- liten stund tvilad och tänkte efter, om han kunde hinna med att upp- söka flickan innan han gick på midd- gen. Men då det blef klart för hon, att detta var omöjligt på grund af den långa vägen till mötesplatsen, satte han sig ned och skref som svar på brevet, att han tyvärr ej kunde mottaga inbjudningen samt omtalade orsaken därtill. "Jag kan ej narra den lilla, ty hon litar på mig", hette det i brevet.

Den författare, som berättar denna lilla anekdot, tillfogar, att den tydligt förklarar, hvarför Napier var en af de populäraste krigare England nå- gonsin haft. Han handlade alltid ef- ter principen: en man, ett ord, ord ett ord.

Hvarför? — Jag har hört, att du har köpt dig en velociped? sade han, då de snto och sågo ut öfver par- ken.

— Ja, svarade flickan.

— Kontant, eller på afbetalning?

— Tjugufem kronor i månaden, sa- de flickan.

Då de sedan öfvergingo till att ta- la om sin unga kärlek och om sitt fö- restående giftermål, uttalade den un- ge mannen den åsikten, att de inte borde gifva sig ännu på ett år. Flie- kan kunde inte begripa hvarför.

Höjden af glömska. Den bekante professorn — Det är tre saker jag har svårt att komma ihåg. Det ena är årtal, det andra är namn, och det tredje — det tredje — ja, det har jag glömt.

Fråga och svar. — Hvarför dugar bästen ej till skräddare?

— Han äter upp fodret och trampar på sömmen.

Nutidens åldringar. Ett grönogdt odjur.

En hel rad af stora män ha utfor- sina mäst betydande verk först efter sitt 60:e lefnadsår. Så uppmärksa- det Lord Strathcona sitt rykte och sin framstående ställning först vid 75 år. Den bekante skalden William de Morgan skref sina första noveller vid 65 år. Pierpont Morgan uppgjorde vid samma ålder planen till sitt ko- lossala finansföretag. Chamberlain uppträdde vid 65 års ålder för tariff- reformen. Lord Roberts var redan nä- ra 70 år, när han i de yngre genera- lernas ställe kallades till Sydafrika för att förskaffa de engelska vapen- segern. "Hade jag dött i en ålder af 70 år", sade Gladstone, "hade hälften af mitt lifsvärk förblifvit ogjort."

I England har uttänkt en ännu i- ke förverkligad plan att grunda en ny tidskrift, som skulle heta "Den gamle mannen". Det för tidskriften samlade materialet utgöres till stor del af bidrag från framstående gamla män, bland dem Mark Twain, hvars uppsatser "Ålderdomen" torde vara ett af de sista verk den store humori- stens fullbordade.

"Jag är en gammal man", skref han, "så gammal, att tanken därpå, att jag skulle kunna bli så gammal som jag nu är, förr skulle ha fyllt mig med förundran. Nu synes det mig alls icke underligt längre. Jag vet i- ke att jag har någon känsla af min ålder om icke afund. Det är egentli- gen rätt trefligt att säga, att jag, som kan skryta med att verkligen ha le- vat 70 år, d. v. s. med doktors och min familjs hjälp, att jag skulle ha lust efter andras år. Men det är så, och grunden därtill är den, att andra, eluru jag själf skryter med min ålder, äro så mycket äldre, att jag fö- rekommer mig följligt". Mark Twain talar därpå om Methusalem och om den gamle Parr, som blef 152 år gammal, och menar att den höga ål- dern för en man, som ej leste ut- märkt sig, är det bästa tillfället att bli ryktbar.

Minde skeptiska äro den bekante uppfinnaren sir Hiram Maxims utta- landen: "Det är ett misstag", skrif- ver 70-åringen, "om man anser mig vara gammal. Det är jag alldeles icke. Jag vill dock medgifva, att flertalet af de personer som äro födda år 1840, äro så gamla. Det är också alldeles riktigt, att jag nu lefvat i 70 år, att jag varit sakunnigas åsikt, om jag varit duktig att dricka och röka, nu måste vara minst 90 år gam- mal. Men jag har haft så mycket att göra i hela mitt lif, att jag icke haft någon tid till att bli gammal."

Sir Frederick Young, grundaren af det engelska kolonialinstitutet, för- klarade 93 år gammal, att han hopa- ades ännu upplevra märkvärdiga och underbara saker. Den framstående latinaren professor Mayor är vid 85 års ålder midt uppe i stort anlagda arbeten: "Jag läser hela dagen i än- da. Mina ögon bli icke trötta äfven vid det finaste trev, min hörsel är ännu skarp. Jag läser högt 5 å 6 tim- mar om dagen, en öfning som jag med Plinius, Celsus och John Wesley till- skrifver ett gynnsamt inflytande på min hälsa". De engelska målarnes döven, som uppmådde det 74-å- rige arbetande ända till sin död med full kraft. Den store engelske författaren Thomas Hardy, som fyllt 70 år, kün- ner sig i en helt ny fas af sin utvek- ling och arbetar på ett verk, som är alldeles olika hans föregående arbe- ten. Den äldste levande indianen är höfdingen Wolfrobe, som fyllt sitt 100:e år. Hemligheten af sitt lif sam- manfattar han i orden: "Levda godt, men icke allt för godt, det är allt". Åran att vara den äldste mannen i världen tillkommer enligt noggranna- ste efterforskningar förre läraren An- ton Steinaecker i Pestrau i Steier- mark, som är 107 år gammal. Han såg Napoleon I rida i spetsen för sin trupper. Hans föda består nästan uteslutande af mjölk.

"Hon litar på mig".

Den berömda engelske generalen William Napier mötte en dag på en spårtur utåt landet en liten flicka, som stod och grät framför en kruka, som gällt i bitar under det hon var på väg hem efter att ha burit midags- mat till sin med åkerbrädd sysselsat- te far. "Ni kan kanske sätta ihop den- gen, kan ni inte det?" frågade den lilla generalen med barnslig tillit.

Generalen förklarade, att det var omöjligt, men i stället kunde han ge henne en slant att köpa en ny kruka. För då han emellertid gräde i sina fickor, visade det sig, att han var all- deles utan pengar — inte ett enda öre kunde han leta fram. Han lofva- de då flickan att, om hon ville, så skulle han på samma plats och på de pen- gar med sig. Barnet nick till tack, tor- dade sina tårar och begaf sig trötad hem.

Nästa förmiddag, då generalen just stod i begrepp att upprokka sin lilla nyförvärfade väninna, fick han ett brev som inbjöd honom på middag till en högtstående person, hvilken han länge önskat få träffa. Han stod en- liten stund tvilad och tänkte efter, om han kunde hinna med att upp- söka flickan innan han gick på midd- gen. Men då det blef klart för hon, att detta var omöjligt på grund af den långa vägen till mötesplatsen, satte han sig ned och skref som svar på brevet, att han tyvärr ej kunde mottaga inbjudningen samt omtalade orsaken därtill. "Jag kan ej narra den lilla, ty hon litar på mig", hette det i brevet.

Den författare, som berättar denna lilla anekdot, tillfogar, att den tydligt förklarar, hvarför Napier var en af de populäraste krigare England nå- gonsin haft. Han handlade alltid ef- ter principen: en man, ett ord, ord ett ord.

Hvarför? — Jag har hört, att du har köpt dig en velociped? sade han, då de snto och sågo ut öfver par- ken.

— Ja, svarade flickan.

— Kontant, eller på afbetalning?

— Tjugufem kronor i månaden, sa- de flickan.

Då de sedan öfvergingo till att ta- la om sin unga kärlek och om sitt fö- restående giftermål, uttalade den un- ge mannen den åsikten, att de inte borde gifva sig ännu på ett år. Flie- kan kunde inte begripa hvarför.

Höjden af glömska. Den bekante professorn — Det är tre saker jag har svårt att komma ihåg. Det ena är årtal, det andra är namn, och det tredje — det tredje — ja, det har jag glömt.

Fråga och svar. — Hvarför dugar bästen ej till skräddare?

— Han äter upp fodret och trampar på sömmen.

gjorde sig bemärkt genom sitt upp- förande med Alice Fane, hvarför skul- le hon då ej mottaga all den uppmärk- samhet, lord Hereford var mer än vil- lig att söka på henne?

Ett ögonblick flög likväl tanken på barnen genom hennes huvud. Nej, hon skulle ej sänka sig till Maurices nivå, både för deras och för sin egen skull, nej, tusen gånger nej!

Ända till sitt giftermål hade Violet fört ett lyckligt, för alla obekant skyd- dadt lif, och äfven sedan hon gift sig, hade omsorgen om hem, man och barn samt äfven hennes böjelse för sport och uteliv hållit henne fullt sysselsatt. Men i år hade de haft det eko- nomiskt mycket svårt, så att de stängt sitt eget hus och lefvat på besök hos sina vännar. Detta sysselsatta lif var ej nyttigt för Maurice — makarne hade kommit allt mer och mer ifrån hvarandra på den sista tiden. Fem års samlevnad med en egoistisk och yttlig man kan döda många ideal för en hustru och när de också den ömsidiga kärleken upphört, är det lätt skänka sitt hjärta åt någon annan.

Lord Herefords öde hängde nu i väg- skålen och den minsta småsak kunde komma denna att väga öfver åt ena eller andra sidan.

Violet gick raskt framåt genom trädgården och hennes röda näsa ly- ste som en hjärt färglick i det gråa, dystra vinterlandskapet. I sin påls- jakta och med kinderna röda af den raska gången utgjorde hon en för- tusande taffla. Mannen, som vänta- de henne vid den gamla grinden, upp- skattade till fyllo den syn hon er- bjöd och hälsade henne med värme; men när de väl kommit inom hunda- gården, fick allt vika för det intresse, de kände för de till nära ett sextio- tal uppgående präktiga jaktbudar, som hertigen höll. Det hade rådt ganska stark frost under de senaste veckorna, men han hade tåvlar inträdd, och her- tigen tänkte börja jakten igen i mor- gen. Sedan de båda slutat sitt besök hos hundarne, kom turen till stallet, och de begäfv sig dit för att utse lämpliga hästar och gifva sina sista order för morgondagen.

Nu rider väl Quickstep i mor- gen, Violet, icke sant? — sade Hereford i öfvertalande ton, då de sto- de i en ledig spåra, beundrande ett va- kert, smidigt sto af halfblod. — Jag tror, som du den finaste af alla hä- starna här. Ni skulle aldrig ha annat än det allra bästa, om jag finge råda, — tillade han sakta, — och om ni ri- der denna häst, skulle ni göra mig en glädje.

Det var en svår frestelse för hen- ne: han märkte det på hennes hasti- ga andetag och ifriga blickar, men hon öfvervann den dock.